| | |
|---|---|
| Súd: | Mestský súd Košice |
| Spisová značka: | 35C/45/2022 |
| Identifikačné číslo súdneho spisu: | 7122211160 |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 27. 06. 2024 |
| Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: | JUDr. Sandra Veľká |
| ECLI: | ECLI:SK:MSKE:2024:7122211160.7 |

# ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Košice sudkyňou JUDr. Sandrou Veľkou v právnom spore žalobcu: A. B., nar. X.X.XXXX, bytom C. D. XX, E. E., zastúpeného JUDr. Milanom Kuzmom, advokátom so sídlom Floriánska 16, Košice, IČO: 45 006 024, proti žalovanému: Slovenská republika, v ktorej mene koná Generálna prokuratúra SR, so sídlom Štúrova 2, Bratislava, o náhradu škody takto

**r o z h o d o l :**

I. Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi 12.000,- EUR titulom náhrady nemajetkovej ujmy z nezákonného rozhodnutia o väzbe, 5.000,- EUR titulom náhrady nemajetkovej ujmy z nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia a 1.325,05 EUR titulom majetkovej ujmy, všetko do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. V späťvzatej časti konanie z a s t a v u j e .

IV. P r i z n á v a žalobcovi náhradu trov konania voči žalovanému čo do náhrady nemajetkovej ujmy titulom nezákonného rozhodnutia o väzbe a titulom nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia v rozsahu 100 % z priznanej sumy.

V. P r i z n á v a žalovaného náhradu trov konania voči žalobcovi titulom náhrady majetkovej ujmy v rozsahu 6 %.

**o d ô v o d n e n i e :**

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu elektronickým podaním dňa 28.10.2022 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi spolu sumu 28.790,60 EUR titulom náhrady škody z nezákonného rozhodnutia o väzbe a vznesení obvinenia, z toho vo výške 2.790,60 EUR titulom náhrady trov obhajoby, sumu 19.700,- EUR titulom náhrady nemajetkovej ujmy za rozhodnutie o väzbe a 6.300,- EUR titulom náhrady nemajetkovej ujmy za nezákonné rozhodnutie o vznesení obvinenia, všetko s 5 % úrokom z omeškania ročne od 20.10.2022 do zaplatenia.

2. Na pojednávaní dňa 27.6.2024 vzal žalobca za súhlasu žalovaného späť žalobu v časti o náhradu majetkovej ujmy titulom trov obhajoby prevyšujúcej sumu 1.325,5 EUR a v časti uplatneného úroku z omeškania vo výške 5 % úroku z omeškania od 20.10.2022 z uplatnenej sumy.

3. Žalobu odôvodnil tým, že uznesením Okresného riaditeľstva PZ, Odboru kriminálnej polície Spišská Nová Ves zo dňa 21.11.2012 pod ČVS: ORP-319/OVK-SN-2012 mu bolo vznesené obvinenie za obzvlášť závažný zločin lúpeže spáchaný organizovanou skupinou podľa § 11 ods. 3 Tr. zákona k § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. a) Tr. zákona s poukázaním na § 138 písm. a), písm. i) Tr. zákona

v súbehu so skutkom prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zákona a skutkom prečinu šírenia poplašnej správy podľa § 361 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona. Proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal priamo do zápisnice o výsluchu obvineného zo dňa 21.11.2012 sťažnosť, ktorá bola uznesením Okresnej prokuratúry Košice I zo dňa 22.11.2012 pod sp. zn. 2Pv 239/12-58 zamietnutá ako nedôvodná. Uznesením Okresného súdu Košice I sp. zn. 0Tp/102/2012 zo dňa 23.11.2012 bol vzatý do väzby, pričom v väzba začala plynúť dňom 20.11.2012 o 9:40 h. Proti predmetnému rozhodnutiu podal sťažnosť, ktorá bola uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Tpo/64/2012 zo dňa 30.11.2012 zamietnutá. V priebehu väzobného stíhania došlo k predlžovaniu lehoty väzby, a to naposledy do 20.12.2013. Prokurátor svojím podaním zo dňa 21.11.2013 žiadal o opätovné predĺženie lehoty väzby. Pri osobe žalobcu Okresný súd Košice I v konaní pod sp. zn. 0Tp/102/2012 dna 4.12.2013 v rámci svojho rozhodovania o tomto návrhu na predlženie väzby uznesením rozhodol, že lehotu väzby žalobcovi nepredlžuje. Krajský súd v Košiciach na neverejnom zasadnutí konanom dna 19.12.2013 zamietol sťažnosť prokurátora vo vzťahu k nepredĺženiu lehoty väzby žalobcu, uplynutím lehoty väzby bol prepustený na slobodu. Rozsudkom Okresného súdu Košice I zo dňa 1.10.2018 pod sp. zn. 1Tk/1/2015 bol žalobca oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Košice I sp. zn. 2Pv 239/12/8803-347 zo dňa 5.6.2015, nakoľko nebolo dokázané, že skutok spáchali obžalovaní. Uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 26.6.2019 pod sp. zn. 4To/42/2019 bolo odvolanie krajského prokurátora zamietnuté. Po vznesení obvinenia si žalobca za právneho zástupcu zvolil najprv JUDr. Andreu Slezákovú a následne JUDr. Milana Kuzmu. JUDr. Andrea Slezáková mu za zastupovanie v trestnom konaní predložila faktúru č. 64/2014 v sume 5.000,- EUR, ktorú som dňa 30.1.2015 aj uhradil. JUDr. Milan Kuzma mu za zastupovanie v konaní predložil vyúčtovanie zo dňa 8.6.2022 v sume 4.176,24 EUR. K predmetnému vyúčtovaniu mu bola predložená aj faktúra č. FV220009, ktorú následne uhradil. V čase vznesenia obvinenia v novembri 2012 žil v partnerskom zväzku a spolu s partnerkou vychovávali jej vtedy 7 ročného syna, ktorý ho považoval za svojho otca. Zdieľali spoločnú domácnosť a žalobca zastával všetky úlohy ako muž, otec a hlava rodiny. Vzatím do väzby utrpel ich vzťah a pre žalobcu išlo o bolestivé odlúčenie. Pri vznesení obvinenia bol ihneď obmedzený na osobnej slobode a z väzby sa dostal po 396 dňoch jej trvania. Toto obdobie väzobného stíhania a popri tom aj obdobie trestného stíhania, ktoré pokračovalo po jeho prepustení a návrate k ,,rodine“ bolo veľmi náročné. Partnerka o ňom pochybovala, v ich domácnosti sa často vyskytovali hádky a bolo to pre nich niečo nové, čo predtým v ich vzťahu neexistovalo. City chladli. Žalobca sa opakovane nervovo rúcal a trpela s ním celá rodina, ale aj okolie. Jeho vlastná mama o ňom pochybovala. Obzvlášť ťažko niesol skutočnosť, že je nevinný, ale zároveň bol okrem obvinenia aj vzatý do väzby na viac ako 1 kalendárny rok. Celé toto neuveriteľné konanie trvalo 7 rokov. Je pravdou, že partnerstvo sa mu nerozpadlo, avšak stále ostalo poznačené odlúčením, nedôverou, hádkami a navždy už bude stigmatizované. V čase vznesenia obvinenia a vzatia do väzby podnikal a firmu budoval 10 rokov. Bola to jeho srdcová záležitosť – záložňa. Počas jeho väzby bola prevedená na jeho brata, pre ktorého to však už nebola taká srdcová záležitosť ako pre žalobcu. Po vykonštruovaní obvinenia žalobca už nechcel mať nič spoločné s týmto ,,biznisom“ záložní. Nedôveroval sám sebe, nedôveruje štátu, či polícii a naopak nedôverujú ľudia ani jemu. Celá kauza bola medializovaná a ani po zbavení viny sa nezbavil nálepky kriminálnika. V spoločnosti vzbudzuje jeho osoba naďalej nedôveru a ani po oslobodení spod obžaloby sa mu už nepodarilo obnoviť predošlé vzťahy, nakoľko v ľuďoch stále ostal pocit, že je akýsi kriminálnik. Dňa 13.6.2022 požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Žalovaný listom doručeným dňa 19.10.2022 oznámil, že žiadosti žalobcu v časti náhrady trov konania JUDr. Slezákovej v sume 3.011,76 EUR vrátane DPH a v časti náhrady trov JUDr. Kuzmovi v sume 3.265,49 EUR vrátane DPH vyhovel, avšak v časti náhrady nemajetkovej ujmy jeho nárok neuznal.

4. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť, s tým, že v rámci predbežného prerokovania nároku na náhradu škody uznal nárok žalobcu spočívajúci v úhrade účelne vynaložených trov trestného konania v sume 6.277,25 EUR včítane DPH. Žiadateľ dostatočným spôsobom neozrejmil opodstatnenosť výšky požadovanej nemajetkovej ujmy a ním požadovanú výšku náležite nezdôvodnil. Stanovenie (vypočítanie) nemajetkovej ujmy vo výške 19.700,- EUR titulom väzby a sumy 6.300,- EUR titulom nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia nie je žiadateľom nijako vysvetlené. Dôvody uvádzané žalobcom sú všeobecné, vágne, ničím nepreukázané a v subjektívnej rovine. Neuviedol konkrétne skutočnosti, ktoré by objektívne, nie iba na základe subjektívnych pocitov, preukazovali, že mu v priamej príčinnej súvislosti s trestným stíhaním vznikla nemajetková ujma. Žalobca, okrem spomínaného väzobného stíhania a nezhôd v partnerskom živote (ktorý sa neukončil pod vplyvom trestného stíhania), neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť vzniknutú ujmu v jeho súkromnom živote. V súvislosti s požadovanou výškou nemajetkovej ujmy (26.000,- EUR) žalovaný

poukázal na § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. Osobitným právnym predpisom je zákon č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Ak bola trestným činom spôsobená smrť, obeť násilného trestného činu má nárok na vyplatenie odškodnenia za spôsobenú nemajetkovú ujmu vo výške dvadsaťpäťnásobku sumy mesačnej minimálnej mzdy platnej na obdobie kalendárneho roka, v ktorom došlo k spáchaniu trestného činu. Pri trestnom čine obchodovania s ľuďmi, trestnom čine znásilnenia, trestnom čine sexuálneho násilia, trestnom čine sexuálneho zneužívania, trestnom čine týrania blízkej osoby a zverenej osoby alebo trestnom čine nedobrovoľného zmiznutia má obeť násilného trestného činu nárok aj na vyplatenie odškodnenia za spôsobenú nemajetkovú ujmu vo výške desaťnásobku sumy mesačnej minimálnej mzdy platnej na obdobie kalendárneho roka, v ktorom došlo k spáchaniu trestného činu. Nie je možné pri zohľadnení citovaných zákonných ustanovení porovnávať trestné stíhanie žalobcu so spôsobením smrti. Žalobcovi by mohla byť priznaná nemajetková ujma súhrne najviac vo výške desaťnásobku sumy mesačnej minimálnej mzdy platnej na obdobie kalendárneho roka, v ktorom bolo vydané uznesenie o vznesení obvinenia. Uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané v roku 2012, v ktorom suma mesačnej minimálnej mzdy bola vo výške 327,- EUR. Najvyššia možná priznaná výška nemajetkovej ujmy teda nesmie byť súhrne vyššia ako desaťnásobok sumy 327,- EUR, čo predstavuje sumu 3.270,- EUR. Zákonodarca poukazuje na potrebou proporcionality. Výška nemajetkovej ujmy nemôže presiahnuť výšku odškodnenia obete násilného trestného činu. Povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia.

5. Žalobca v replike uviedol, že z odpovede Generálnej prokuratúry SR k žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody síce vyplýva, ktoré úkony neuznáva, avšak vo vzťahu k JUDr. Kuzmovi neuvádza, z akého dôvodu. Žalobca predložil 3 potvrdenia o vykonaných poradách s advokátom: záznam o porade s klientom zo dňa 20.7.2016, zo dňa 20.12.2016 a zo dňa 17.9.2018. K ďalším úkonom, vo vzťahu ku ktorým nevie čo protistrana namieta, sa žalobca nevie a ani nemôže relevantne vyjadriť. Limitáciu výšky náhrady nemajetkovej ujmy nemožno aplikovať na prípady, keď (nezákonné) uznesenie o začatí trestného stíhania bolo vydané predo dňom nadobudnutia ich účinnosti pred 1. januárom 2013. Predmetom konania sú náhrady škody spôsobené nezákonným rozhodnutím zo dňa 21.11.2012 a rozhodnutím Okresného súdu Košice I sp. zn. 0Tp/102/2012 zo dňa 23.11.2012 o väzbe. Limitácia vyplývajúca z ust. § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. nepoužiteľná.

6. Žalovaný sa v duplike nevyjadril.

7. Súd vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov predložených stranami sporu, výsluchom žalobcu a výsluchom navrhnutých svedkov a zistil tento skutkový stav:

8. Uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru, odbor kriminálnej polície Spišská Nová Ves zo dňa 21.11.2012 ČVS: ORP-319/OVK-SN-2012 bolo začaté stíhanie žalobcu zo skutku obzvlášť závažného zločinu lúpeže spáchaného organizovanou skupinou podľa § 11 ods. 3 Trestného zákona k § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukázaním na § 138 písm. a), písm. i) Trestného zákona v súbehu so skutkom prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona a skutkom prečinu šírenia poplašnej správy podľa § 361 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona.

9. Žalobca počas výsluchu dňa 21.11.2012 podal sťažnosť proti predmetnému uzneseniu.

10. Okresná prokuratúra Košice I uznesením zo dňa 21.11.2012 zamietla sťažnosť žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa 21.11.2012.

11. Žalobca bol uznesením Okresného súdu Košice I zo dňa 23.11.2012 č. k. 0Tp/102/2012 vzatý do väzby s tým, že väzba začína dňa 20.11.2012.

12. Žalobca podal proti uzneseniu o vzatí do väzby sťažnosť, ktorá bola Krajským súdom v Košiciach uznesením zo dňa 30.11.2012 č. k. 6Tpo/64/2012-67 zamietnutá.

13. Uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 18.12.2013 č. k. 6Tpo/52/2012-789 bola zamietnutá sťažnosť okresného prokurátora vo vzťahu k obvinenému A. B., ktorým nebola predĺžená väzba žalobcovi.

14. Rozsudkom Okresného súdu Košice I zo dňa 1.10.2018 sp. zn. 1Tk/1/2015 bol žalobca ako obžalovaný oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Košice I pre obzvlášť závažný zločin lúpeže spáchaný organizovanou skupinou podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a), písm. e) Trestného zákona v súbehu s prečinom šírenia poplašnej správy podľa § 361 ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona v celom rozsahu, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

15. Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 26.6.2019 zamietol odvolanie okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 1.10.2018 sp. zn. 1Tk/1/2015.

16. Žalobca listom zo dňa 13.6.2022 požiadal Generálnu prokuratúra Slovenskej republiky o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody titulom trov právneho zastúpenia vo výške 9.067,85 EUR, nemajetkovú ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím o vznesení obvinenia vo výške 6.300,- EUR a titulom nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutím o vzatí do väzby vo výške 19.700,- EUR.

17. Generálna prokuratúra SR oznámila žalobcovi listom zo dňa 17.10.2022, že uznáva nárok klienta na náhradu skutočnej škody spočívajúcej v účelne vynaložených trovách v trestnom konaní v sume 6.277,25 EUR včítane DPH. Pokiaľ ide o uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, a to v sume 19.700,- EUR ako odškodnenie za väzbu a v sume 6.300,- EUR ako odškodnenie za nezákonné uznesenie o vznesení obvinenia, tieto nároky neuznáva ani čiastočne. Ide totiž o nároky nepreukázané a hypotetické. Požadované sumy sú navyše aj v rozpore so zákonným limitom pre náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch upraveným v ustanovení § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z.

18. Žaloba vyčíslil trovy trestného konania JUDr. Milana Kuzmu spolu vo výške 4.176,24 EUR, a to odmenu advokáta za úkony:
5.11.2013 - prevzatie a príprava obhajoby B. – 115,90 EUR
3.12.2013 - vyjadrenie k návrhu na predĺženie lehoty väzby (F. + B.) – 115,90 EUR
4.12.2013 - účasť na výsluchu k predĺženiu lehoty väzby (F. + B.) – 115,90 EUR
18.12.2013 - návšteva v ÚVV B. (08:45 - 09:10) 1/3 VZ – 38,63 EUR
28.5.2014 - účasť na výsluchu svedkyne G. v BB (F. + B.) (10:00 - 10:20)
– 120,23 EUR
20.7.2016 - porada v AK (B.) (15:20 - 16:00) 1/2 VZ – 68,58 EUR
21.7.2016 - účasť na HP (09:00 - 12:50) + 100 % za trvanie – 254,32 EUR
24.1.2016 - účasť na HP (10:00 - bez prejednania) 1 VZ – 30,05 EUR
20.12.2016 - porada v AK (B.) 1/3 VZ – 42,39 EUR
13.2.2017 - účasť na HP (10:00 – 11:20) – 130,16 EUR
27.4.2017 - účasť na HP (10:00 - 12:22) + 100 % za trvanie – 260,32 EUR
25.9.2017 - účasť na HP (10:00 - 12:00) – 130,16 EUR
28.9.2017 - návrh na vykonanie dôkazu (B. + F.) 1/2 VZ – 65,08 EUR
4.12.2017 - účasť na HP (10:00- 12:05) + 100 % za trvanie – 130,16 EUR
19.2.2018 - účasť na HP (10:00 - bez prejednania) 1/4 VZ – 33,50 EUR
26.4.2018 - účasť na HP (10:00- 10:20) – 134,- EUR
25.6.2018 - účasť na HP (09:00 - bez prejednania) 1 VZ – 33,50 EUR
28.6.2018 - účasť na HP (09:00 - 11:35) + 100 % za trvanie – 268,- EUR
17.9.2018 - porada v AK (B.) (13:00 - 13:50) – 67,- EUR
20.09.2018 - účasť na HP (9:00 - 12:15) + 100 % za trvanie – 268,- EUR
1.10.2018 - účasť na HP (od 09:00 s prerušením do 15:07) + 100 % za trvanie – 268,- EUR
27.2.2019 - vyjadrenie k odvolaniu – 139,- EUR
26.6.2019 - účasť na VZ (11:00 – 11:50) – 139,- EUR
Odmena advokáta spolu (bez režijných paušálov, bez DPH – 2.967,78 EUR
4 x režijný paušál 7,81 EUR (za úkony vykonané od 1.1.2013 do 31.12.2013 – 31,24 EUR
1 x režijný paušál 8,04 EUR (za úkony vykonané od 1.1.2014 do 31.12.2014) – 8,04 EUR
4 x režijný paušál 8,58 EUR (za úkony vykonané od 1.1.2016 do 31.12.2016) – 34,32 EUR
5 x režijný paušál 8,84 EUR (za úkony vykonané od 1.1.2017 do 31.12.2017) – 44,20 EUR
7 x režijný paušál 9,21 EUR (za úkony vykonané od 1.1.2018 do 31.12.2018) – 64,47 EUR
2 x režijný paušál 9,80 EUR (za úkony vykonané od 1.1.2019 do 31.12.2019) – 19,60 EUR
režijné paušály spolu – 201,87 EUR

Odmena advokáta, režijné paušály a súdne poplatky spolu: 3.169,65 EUR
Náhrada cestovného za vykonané cesty spolu – 149,75 EUR
Náhrada za stratu času spolu – 160,80 EUR.

19. JUDr. Kuzma faktúrou č. FV220009 vyúčtoval žalobcovi sumu 4.176,24 EUR splatnú 15.6.2022, odmenu podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z.

20. V zmysle vyúčtovania žalobca zaplatil JUDr. Milanovi Kuzmovi sumu 4.176,24 EUR dňa 8.6.2022.

21. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Slezáková, s.r.o. vyúčtovala trovy obhajoby žalobcovi spolu vo výške 3.731,24 EUR:
1/ prevzatie a príprava obhajoby, vrátane prvej porady s klientom v ÚVV KE dna 7.2.2013 - § 14 ods. 1 písm. a) vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. ..... 130,16 EUR
2/ 29.4.2013 – účasť na vyšetrovacích úkonoch na NAKA BB, výsluch svedkov: C., B., A., E. od 08:00 do 13:30 - § 14 ods. 1 písm. c) vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. ..... 260,32 EUR
3/ 24.6.2013 – účasť na vyšetrovacích úkonoch na NAKA BB, výsluch svedkov: H., G. od 08:30 do 11:30 - § 14 ods. 1 písm. c) vyhl. MS SR 655/2004 Z. z. ... 260,32 EUR
4/ 24.6.2013 - písomné podanie - žiadosť o prepustenie z väzby - § 12 ods. 1 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. ..... 32,54 EUR
5/ 29.4.2013 - účasť na vyšetrovacích úkonoch na NAKA BB, výsluch svedkov: B., C., A., E. od 09:10 do 11:15 - § 14 ods. 1 písm. c) vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. ..... 260,32 EUR
6/ 24.6.2013 - účasť na vyšetrovacích úkonoch na NAKA BB, výsluch svedka: H. od 08:45 do 09:15 - § 14 ods. 1 písm. c) vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. ..... 130,16 EUR
7/ 18.7.2013 - účasť na vyšetrovacích úkonoch na NAKA BB, výsluch svedka: F. od 08:20 do 09:20 - § 14 ods. 1 písm. c) vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. ..... 130,16 EUR
8/ 24.7.2013 - účasť na vyšetrovacích úkonoch na NAKA BB, výsluch svedka: G. od 09:35 do 11:10 - § 14 ods. 1 písm. c) vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. ..... 130,16 EUR
9/ 13.8.2013 - účasť na vyšetrovacích úkonoch na NAKA BB, výsluch svedkov: I., I. od 09:15 do 12:00 - § 14 ods. 1 písm. c) vyhl. MS SR 655/2004 Z. z. .. 260,32 EUR
10/ 13.8.2013 - písomné podanie – 2 x žiadosť o prepustenie z väzby - § 12 ods. 1 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. ..... 65,08 EUR
11/ 26.8.2013 - písomné podanie - žiadosť o prepustenie z väzby - § 12 ods. 1 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. ..... 32,54 EUR
12/ 11.9.2013 - účasť na verejnom zasadnutí na OS KE od 09:00 do 13:00 - § 14 ods. 1 písm. c) vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. ..... 260,32 EUR
13/ 3.9.2013 – účasť na vyšetrovacích úkonoch na NAKA BB, výsluch svedkov: J. B., I. B. od 08:35 do 11:15 - § 14 ods. 1 písm. c) vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. ..... 260,32 EUR
14/ 17.9.2013 - písomné podanie vo veci samej - vyjadrenie k sťažnosti - § 14 ods. 1 písm. b) vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. ..... 130,16 EUR
15/ 30.9.2013 - písomné podanie - žiadosť o prepustenie z väzby - § 12 ods. 1 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. ..... 32,54 EUR
16/ 30.9.2013 - písomné podanie vo veci samej – podaná ústavná sťažnosť - § 14 ods. 1 písm. b) vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. ..... 130,16 EUR
17/ 4.10.2013 - právna porada s obvineným v ÚVV KE - § 14 ods. 4 písm. a) vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. ..... 43,38 EUR
18/ 10.10.2013 – účasť na vyšetrovacích úkonoch na NAKA BB, výsluch svedka: D. od 09:00 do 11:15 - § 14 ods. 1 písm. c) vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. ..... 260,32 EUR
19/ 15.10.2013 - účasť na vyšetrovacích úkonoch na NAKA BB, výsluch svedka: K. - § 14 ods. 1 písm. c) vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. ..... 260,32 EUR
20/ 10.10.2013 - účasť na vyšetrovacích úkonoch na NAKA BB, výsluch svedka: H. – § 14 ods. 1 písm. c) vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. ..... 130,16 EUR
21/ 22.10.2013 – účasť na výsluchu obvineného k žiadosti o prepustenie z väzby na OS KE - § 12 ods. 1 vyhl. MS SR č. 65512004 Z. z. ..... 32,54 EUR
22/ 22.10.2013 – sťažnosť voči uzneseniu o väzbe - § 12 ods. 1 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. ..... 32,54 EUR

23/ 28.10.2013 - účasť na vyšetrovacích úkonoch na NAKA BB, konfrontácia svedkov:
D. – F. od 08:20 do 10:50 - § 14 ods. 1 písm. c) vyhl. MS SR č. 655/2004
Z. z. ..... 260,32 EUR
24/ 4.11.2013 - písomné podanie – sťažnosť voči uzneseniu o väzbe - § 12 ods. 1 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. ..... 32,54 EUR
25/ 21.12.2013 - účasť na vyšetrovacích úkonoch v UVV BB, konfrontácia: A. B. – J. D. - § 14 ods. 1 písm. c) vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. ..... 130,16 EUR
26/ 21.12.2013 - právna porada s obvineným v ÚVV BB - § 14 ods. 4 písm. a) vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. ..... 43,38 EUR.
Tarifnú odmenu si uplatnila vo výške 134,- EUR. Trovy obhajoby podľa § 9 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. – tarifná odmena:
- za 26 úkonov právnej služby v roku 2013.....3.731,24 EUR
- 20 % DPH za 26 úkonov právnej služby v roku 2013 .....746,25 EUR
- režijný paušál (26 x 7,81 EUR) v roku 2013 ..... 203,06 EUR
- 20 % DPH z režijného paušálu ..... 40,61 EUR
Odmena za úkony v roku 2013 celkom ..... 4.721.16 EUR
- za 1 úkon právnej služby v roku 2014 ..... 134,- EUR
- 20 % DPH za 1 úkon právnej služby v roku 2014.....26,80 EUR
- režijný paušál (1 x 8,04 EUR) v roku 2014 ..... 8,04 EUR
- 20 % DPH z režijného paušálu ..... 1,61 EUR
Odmena za úkony v roku 2014 celkom ..... 170,45 EUR
Spolu celkom..... 4.891,61 EUR

22. Z príjmového dokladu zo dňa 30.1.2015 vyplýva, že AK JUDr. Andrea Slezáková, s.r.o. prijala od žalobcu dňa 30.1.2015 sumu 5.000,- EUR titulom úhrady faktúry 64/2014.

23. Z faktúry č. 64/2014 vyplýva, že AK JUDr. Andrea Slezáková, s.r.o. vyfakturovala žalobcovi titulom obhajoby v trestnom konaní paušálnu odmenu vo výške spolu 5.000,- EUR.

24. Z výpovede žalobcu súd zistil, že bol 13 mesiacov nezákonne vo väzbe. Žil slušným životom, nebol mu odobratý ani vodičský preukaz. Od roku 2010 mal priateľku, s ktorou začal bývať. Mala 5-ročného syna, o ktorého jeho biologický otec nejavil veľký záujem, takže bol pre neho ako otec a staral sa o neho. V deň, kedy bol vzatý do väzby šiel do práce ako vždy a vrátil sa po 13 rokoch väzby. Nevedel, čo ho čaká, boli mu za vinu dávané 3 skutky, kde mu hrozil trest odňatia slobody na 25 rokov až doživotie. 16 rokov hral hokej, pohyboval sa v hokejových kruhoch, aj po ukončení aktívnej kariéry sa stretával s bývalými spoluhráčmi, syna priateľky nosil na hokej. V týchto kruhoch bol označovaný za kriminálnika, už ho nebrali ako slušného človeka a priateľkin syn prestal hrávať hokej, pretože sa mu deti smiali, že otec je kriminálnik. Biologický otec priateľkinho syna na ňu tlačil, aby povedala synovi, že žalobca je vo väzbe, inak mu to povie on. Pred začatím trestného stíhania mal záložňu s dvoma prevádzkami, vykupoval zlato. Obvinený bol z toho, že 4 osoby mali vylúpiť nejakú prevádzku a on mal zlato odkúpiť. Tovar, ktorý mal v záložniach, bol zaistený políciou a bol vydaný až po 2 rokoch. Prevádzky počas výkonu väzby nemohli fungovať. Jedna bola zatvorená úplne a vedením druhej poveril brata, ktorý však mal veľké problémy, keďže tovar bol zaistený políciou a ľudia sa domáhali vrátenia svojho tovaru, vyhrážali sa bratovi, prestali chodiť do prevádzky, rozšírilo sa, že žalobca je kriminálnik a brat musel následne pobočku zatvoriť. Po návrate z výkonu väzby činnosť úplne ukončil, od roku 2014 je bez práce. 9 rokov je zamestnaný na dohodu o svojej priateľky. Banská Bystrica je malé mesto, kdekoľvek išiel, každý na neho pozeral ako na klamára a podvodníka. Pred začatím trestného stíhania sa stýkal s partiou známych, športovcov, žil normálnym životom, chodil športovať. Po návrate z výkonu väzby je v podstate iba s priateľkou, keďže sa necítia s inými ľuďmi dobre. Aj priateľke počas výkonu jeho väzby dávali ľudia najavo, že je kriminálnik. Došlo k zhoršeniu vzťahov aj s rodičmi, ani raz ho neboli pozrieť vo výkone väzby. Predtým mali bezproblémový vzťah. S mamou má v súčasnosti dobrý vzťah, aj keď pociťuje sklamanie z jej strany, s otcom má stále narušený vzťah, a to z dôvodu naštrbenia dôvery, najmä pre dĺžku trestného stíhania 7 rokov, ktoré otec považoval za dôvodné. Počas 7-ročného trestného stíhania boli s priateľkou v neistote, predtým plánovali spoločnú budúcnosť, chceli si kúpiť spoločnú nehnuteľnosť, mať spoločné dieťa. Keďže nevedel, či nebude odsúdený na 25 rokov alebo na doživotie, tieto plány padli. Prípad bol aj medializovaný, kde bol označený ako A. B.. Keďže bol ako športovec známy v Banskej Bystrici, každý vedel, o koho ide. Bolo to ťažké najmä pre rodičov a po 8 až 10 rokoch už nikomu nevysvetlí, že bol oslobodený, pre každého je kriminálnik. Počas výkonu väzby bol okresným súdom z väzby prepustený,

čakal na rozhodnutie krajského súdu. Návrh mu bol zamietnutý, pričom toto sa opakovalo 4-krát, čo bol najhorší pocit, keď bol 4-krát zbalený a jeho plány boli zmarené. Zle na neho vplývala aj eskorta, kedy bol prevážaný v autobuse, v klietke s 30 väzňami, spútaný 6 až 7 hodín. Počas 7 rokov trestného stíhania pociťoval neistotu, keďže sa nič nedialo, nevedel, akým spôsobom sa trestné stíhanie vyvíja, nevedel si plánovať budúcnosť. Vzťah s priateľkou zotrval, budovali ho, ale trestné stíhanie ovplyvnilo aj partnerský vzťah negatívne. Zostal mu jediný kamarát, dobré vzťahy má aj s bratom. S ostatnými priateľmi sa stretáva sporadicky, avšak zvyknú padnúť narážky na jeho osobu. Aj účasť na pojednávaní v budove súdu u neho vyvoláva negatívne pocity, ako spomienky, ako tu sedával v putách. Ľudia na neho pozerali, akoby urobil niečo zlé, pritom on nič neurobil. 3 až 4 roky nepracoval, vypomáhal priateľke od roku 2010. Priateľka ho počas väzby navštevovala, písala mu listy a stála pri ňom. Obnoviť vzťah so synom priateľky bolo po návrate z výkonu väzby náročné, v súčasnosti je ich vzťah dobrý.

25. Z výpovede svedkyne I. L. M., priateľky žalobcu, súd zistil, že je vo vzťahu so žalobcom 14 rokov. Pred vzatím žalobcu do väzby žili normálny život ako mladý pár, mali plány do budúcnosti. Žalobca nemá deti, chceli si založiť rodinu, 7 rokov však v trestnom stíhaní sa nič nedialo a po 40-tke už rodinu plánovať nechcela. Žalobcu vo väzbe navštevovala, písali si každý deň, vedela, že je to omyl. Väzbu žalobcu znášala veľmi zle, mala pocit, že je mimo reality, vždy si plnila všetky svoje povinnosti a zrazu chodila do väzby, riešila súdy, advokáta, veci, o ktorých dovtedy nemala vôbec vedomosť. Žalobca jej písal, čo prežíva vo väzbe, čo musel znášať, s akými osobami sa stretával, čo sa tam dialo, pričom veľa vecí jej ani nepovedal. Z väzby sa vrátil úplne iný, zmenený. Pred väzbou viedli veľmi spoločenský čulý život, stále boli s priateľmi, žalobca bol veľmi obľúbený, teraz nikde nechodia, sú dvaja spolu so synom. Žalobca vykonával podnikateľskú činnosť, mal dve záložne. Potom, ako bol vzatý do väzby, mu pomáhal brat, avšak nepodarilo sa podnik udržať. V súčasnosti žalobca túto činnosť nevykonáva, keďže nechce, aby bol spájaný s tým, čo bolo predmetom trestného stíhania. Žalobcu podnikanie bavilo, plánoval otvoriť ďalšie pobočky. Počas výkonu väzby chodili do záložne ľudia, ktorí obviňovali žalobcu, že ich okradol, pričom ich veci boli zadržané políciou, vyhrážali sa bratovi, preto nechcel pokračovať v tejto činnosti. Informácie o trestnom stíhaní žalobcu sa šírili, ľudia mali narážky, pýtali sa jej, snažila sa im vyhýbať. Najhoršie boli otázky syna, ktorý sa pýtal, kde je žalobca, prečo nepríde. Klamala mu, že nie je doma, že pomáha polícii. Osobne bola absolútne presvedčená o nevine žalobcu a nepochybovala o ňom. Ak by mala čo len najmenšie pochybnosti, nebola by s ním zostala.

26. Z výpovede svedka I. B., brata žalobcu, súd zistil, že pred začatím trestného stíhania mal žalobca väčší kontakt s rodinou, viac spolu komunikovali, viac sa navštevovali. Po začatí trestného stíhania sa žalobca utiahol, bol stále doma, nikde nechodil, komunikoval len so svedkom a s mamou. Vzťah s otcom sa počas trestného stíhania zhoršil a nie je dobrý ani v súčasnosti. Pomáhal žalobcovi s prevádzkou počas výkonu väzby, avšak pre nátlak klientov a vyhrážky žalobca prevádzku zatvoril. Bolo ťažké ľuďom vysvetľovať, že nemôže vrátiť veci, keďže boli zaistené políciou. Bál sa chodiť do práce a chodili za ním ľudia aj domov. Rozšírilo sa, že žalobca je kriminálnik, že je vo výkone väzby a prestali ľudia chodiť do prevádzky. Žalobca žil spoločenským životom pred trestným stíhaním, je bývalý športovec, hral hokej, futbal, navštevoval športové podujatia s partiou kamarátov, chodil na koncerty, zábavné podujatia. Po začatí trestného stíhania sa utiahol, prestal športovať, bol len doma na chalupe s priateľkou. Svedok počas trestného stíhania pri žalobcovi stál a podporoval ho.

27. Z výpovede svedka I. J. súd zistil, že so žalobcom sa pozná od strednej školy. Žalobca bol športovec, pozná ho ako slušného človeka, rodinne založeného. Dnes je utiahnutejší, nechodia von tak, ako predtým. Pred trestným stíhaním bol žalobca veselší, so životnými plánmi. Predtým sa rozprávali o tom, že plánuje mať deti, v súčasnosti je táto téma háklivá. Žalobca sa pohyboval v komunite hokejistov, kde boli aj zvučné mená. Žalobca zoznámil svedka s mnohými známymi osobami. V súčasnosti žalobca v tejto komunite nie je, nemôže do nej zapadnúť, pretože je to komunita, ktorá ho odsudzuje, a to bez ohľadu na to, či niečo spravil alebo nie. Žalobca žiadnym spôsobom nevie dokázať, že to, čo bolo tvrdené, neurobil. Pred trestným stíhaním mal žalobca veľa priateľov, v súčasnosti ich je menej. Počas výkonu väzby komunikoval s priateľkou žalobcu a po návrate z väzby spolu normálne vychádzali ako kamaráti, neodsúdil ho.

28. Podľa čl. 46 ods. 3 zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

29. Podľa ust. § 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „citovaný zákon“), zodpovednosť za škodu podľa tohto zákona sa vzťahuje na škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona a na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

30. Podľa ust. § 1 citovaného zákona, tento zákon upravuje: a) zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, b) zodpovednosť obce a vyššieho územného celku (ďalej len „územná samospráva“) za škodu spôsobenú orgánmi územnej samosprávy pri výkone samosprávy, c) predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a právo na regresnú náhradu.

31. Podľa ust. § 2 citovaného zákona, na účely tohto zákona: a) výkon verejnej moci je rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, b) orgán verejnej moci je 1. štátny orgán, 2. orgán územnej samosprávy, verejnoprávna inštitúcia, orgán záujmovej samosprávy, fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorým zákon zveril výkon verejnej moci.

32. Podľa ust. § 3 ods. 1 a 2 citovaného zákona, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci: a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

33. Podľa ust. § 4 ods. 1 písm. f) citovaného zákona v znení účinnom od 1.1.2013, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

34. Podľa ust. § 5 ods. 1 citovaného zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

35. Podľa ust. § 6 ods. 1 citovaného zákona, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

36. Podľa ust. § 6 ods. 2 citovaného zákona, právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

37. Podľa ust. § 8 ods. 5 citovaného zákona, právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak a) bolo proti nemu zastavené trestné stíhanie, b) bol oslobodený spod obžaloby alebo c) vec bola postúpená inému orgánu.

38. Podľa ust. § 8 ods. 6 písm. a) citovaného zákona, právo na náhradu škody nevznikne ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama, b) pri zahladení odsúdenia alebo odpustení alebo zmiernení trestu udelením individuálnej milosti alebo amnestie prezidentom republiky, c) ak súhlas daný poškodeným alebo príslušným štátnym orgánom, ktorý bol potrebný na začatie trestného stíhania alebo pokračovanie v ňom, bol vzatý späť, hoci sa tento súhlas podľa osobitného predpisu vyžaduje, d) ak dôjde k zastaveniu trestného stíhania z dôvodu, že je trest, ku ktorému môže stíhanie viesť, celkom bez významu popri treste, ktorý pre iný čin bol obvinenému už uložený alebo ktorý ho podľa očakávania postihne, alebo že o skutku obvineného bolo už rozhodnuté iným orgánom disciplinárne, kárne alebo cudzozemským súdom alebo cudzozemským úradom a toto rozhodnutie možno považovať za dostačujúce, e) ak došlo k podmienečnému zastaveniu trestného stíhania podľa osobitného predpisu, f) ak bol schválený zmier podľa osobitného predpisu, g) ak bola osoba spod obžaloby oslobodená alebo trestné stíhanie zastavené, pretože nie je trestne zodpovedná, alebo ak po právoplatnosti rozhodnutia zanikla trestnosť činu alebo medzinárodná zmluva, ktorá bola vyhlásená

spôsobom ustanoveným v zákone, alebo amnestia prezidenta republiky nedovoľuje trestné stíhanie, čin prestal byť zmenou zákona trestným činom alebo miernejší trest bol uložený preto, že na trestný čin zákon ustanovil miernejší trest, alebo h) ak škoda bola spôsobená rozhodnutím cudzieho orgánu uznaného alebo prevzatého na výkon na územie Slovenskej republiky.

39. Podľa ust. § 15 ods. 1 a 2 citovaného zákona, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11. Ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

40. Podľa ust. § 16 ods. 1 citovaného zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

41. Podľa ust. § 17 ods. 1 citovaného zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

42. Podľa ust. § 17 ods. 2 cit. Zákona, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

43. Podľa ust. § 17 ods. 3 citovaného zákona, výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na: a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

44. Podľa ust. § 17 ods. 4 citovaného zákona v znení účinnom do 31.12.2012, výška nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutiami uvedenými v § 7 a 8 je najmenej jedna tridsatina priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok, a to za každý, aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody.

45. Podľa ust. § 17 ods. 4 citovaného zákona v platnom znení, výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

46. Podľa ust. § 12 ods. 2 zákona č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ak bola trestným činom spôsobená smrť, obeť násilného trestného činu má nárok na vyplatenie odškodnenia za spôsobenú nemajetkovú ujmu vo výške dvadsaťpäťnásobku sumy mesačnej minimálnej mzdy platnej na obdobie kalendárneho roka, v ktorom došlo k spáchaniu trestného činu. Ak bola trestným činom spôsobená smrť a je len jedna pozostalá obeť násilného trestného činu, ktorá bola odkázaná výživou na zomretého, má nárok na vyplatenie odškodnenia vo výške päťdesiatnásobku sumy mesačnej minimálnej mzdy platnej na obdobie kalendárneho roka, v ktorom došlo k spáchaniu trestného činu.

47. Podľa ust. § 12 ods. 3 zákona č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, pri trestnom čine obchodovania s ľuďmi, trestnom čine znásilnenia, trestnom čine sexuálneho násilia, trestnom čine sexuálneho zneužívania, trestnom čine týrania blízkej osoby a zverenej osoby alebo trestnom čine nedobrovoľného zmiznutia má obeť násilného trestného činu nárok aj na vyplatenie odškodnenia za spôsobenú nemajetkovú ujmu vo výške desaťnásobku sumy mesačnej minimálnej mzdy platnej na obdobie kalendárneho roka, v ktorom došlo k spáchaniu trestného činu.

48. Podľa ust. § 13 zákona č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, celková suma odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona nesmie presiahnuť

päťdesiatnásobok sumy mesačnej minimálnej mzdy platnej na obdobie kalendárneho roka, v ktorom došlo k spáchaniu trestného činu.

49. Podľa ust. § 2 ods. 1 zákona č. 663/2007 Z. z. o minimálnej mzde, účinného ku dňu spáchania trestného činu, sumu minimálnej mzdy pre zamestnanca odmeňovaného mesačnou mzdou ustanovenú podľa § 7 a sumu minimálnej mzdy za každú hodinu odpracovanú zamestnancom ustanoví na príslušný kalendárny rok vláda Slovenskej republiky (ďalej len "vláda") nariadením vlády.

50. Podľa ust. § 1 písm. a) Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 343/2011 Z. z. ktorým sa ustanovuje suma minimálnej mzdy na rok 2012, suma minimálnej mzdy na rok 2012 sa ustanovuje na 327,20 eur za mesiac pre zamestnanca odmeňovaného mesačnou mzdou,

51. Predmetom konania je nárok žalobcu na náhradu majetkovej a nemajetkovej ujmy spôsobenej dvoma nezákonnými rozhodnutiami a to, rozhodnutím o vznesení obvinenia a rozhodnutím o väzbe.

52. Súd posúdil zistený skutkový stav v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami a dospel k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná, čo do nároku na náhradu nemajetkovej ujmy a čo do nároku na náhradu majetkovej ujmy.

53. Základnými predpokladmi zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci v prípade nezákonného rozhodnutia sú: 1/ existencia nezákonného rozhodnutia, vydaného orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, 2/ existencia škody a 3/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody.

54. Pokiaľ ide o začatie trestného stíhania, v konaní nebolo sporné, že uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru, odbor kriminálnej polície Spišská Nová Ves zo dňa 21.11.2012 ČVS: ORP-319/ OVK-SN-2012 bolo začaté stíhanie žalobcu zo skutku obzvlášť závažného zločinu lúpeže spáchaného organizovanou skupinou podľa § 11 ods. 3 Trestného zákona k § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukázaním na § 138 písm. a), písm. i) Trestného zákona v súbehu so skutkom prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona a skutkom prečinu šírenia poplašnej správy podľa § 361 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona. Bolo preukázané, že proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal žalobca včas sťažnosť, ktorá bola uznesením Okresnej prokuratúry Košice I č. 2Pv 239/12-58 zo dňa 22.11.2012 zamietnutá. Po podaní obžaloby Okresný súd Košice I rozsudkom č.k.1 T 1/2015 zo dňa 1.10.2018 žalobcu spod obžaloby oslobodil, nakoľko nebolo dokázané, že sa skutok spáchal obžalovaný. Krajský súd v Košiciach uznesením č.k. 4To 42/2019 zo dňa 26.6.2019 zamietol odvolanie prokurátora proti rozsudku.

55. Súd konštatuje, že uznesenie o vznesení obvinenia voči žalobcovi je potrebné považovať za nezákonné z dôvodu, že následne bol žalobca v trestnom konaní, začatom na základe tohto uznesenia a podanej obžaloby, súdom spod obžaloby oslobodený. K oslobodeniu žalobcu došlo preto, že predpoklad o spáchaní trestného činu, vyslovený v uznesení o vznesení obvinenia, nebol potvrdený.

56. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., kde súdna judikatúra systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že v prípadoch zastavenia trestného stíhania alebo oslobodenia spod obžaloby je potrebné s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať zo záveru, že občan čin nespáchal, a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Rozhodujúcim meradlom je tu neskorší výsledok trestného konania.

57. Súd zdôrazňuje, že uvedená otázka už bola ustálenou súdnou praxou vyriešená. Poukazuje v tomto smere na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 320/2016-49 zo dňa 7.7.2016, v zmysle ktorého z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, má zastavenie trestného stíhania (ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným) rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Ak bolo trestné stíhanie konkrétnej osoby zastavené z dôvodu, že sa skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, nestal, že skutok nie je trestným činom, resp. že skutok nespáchal obvinený, uznesenie, ktorým bolo obvinenému obvinenie vznesené a tiež aj záväzný pokyn prokurátora na vznesenie obvinenia (ak bolo

obvinenie vznesené na základe pokynu prokurátora) sú vždy nezákonné, zasahujúce do základných práv jednotlivca. Poukazuje aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 395/2016-26 zo 14.9.2016, podľa ktorého nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania, ktoré bolo zastavené alebo došlo k oslobodeniu spod obžaloby, sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Vzhľadom na uvedené, nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu, kedy je daná zodpovednosť štátu bez zreteľa na zavinenie, podľa konečného výsledku trestného stíhania

58. Otázka zrušenia uznesenia o vznesení obvinenia je teda bezpredmetnou v prípadoch, v ktorých rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti splnenia danej podmienky je neskorší výsledok trestného konania a teda skutočnosť, že k tvrdenému činu vôbec nedošlo. Pokiaľ v konečnom dôsledku poškodená osoba nebola uznaná za vinnú zo spáchania trestného činu, objektívna zodpovednosť štátu bez zreteľa na zavinenie je daná. Štát sa jej nemôže zbaviť a to aj napriek tomu, že orgány činné v trestnom konaní v ničom neporušili zákon, či úradný postup, pretože zodpovednosť štátu v danom prípade nie je založená na subjektívnom zavinení jednotlivých zložiek orgánov činných v trestnom konaní.

59. Čo sa týka ďalšieho titulu pre záver o zodpovednosti štátu - uznesenia o vzatí do väzby, v konaní nebolo sporné a súd mal oboznámením trestného spisu za preukázané, že dňa 20.11.2012 o 10.45 bol žalobca obmedzený v osobnej slobode (umiestnenie v CPZ), dňa 21.11.2012 Okresný súd Košice I uznesením do väzby z dôvodov podľa ust. § 71 ods.1 písm. c) Trestného poriadku. Podanie sťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby sťažnosť mal súd za nesporné, Krajský súd v Košiciach sťažnosť proti predmetnému uzneseniu zamietol. Žalobca bol z väzby prepustený dňa 19.12.2013.

60. Nebolo sporné splnenie podmienky podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu majetkovej a nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutím o vznesení obvinenia a rozhodnutím o väzbe.

61. Predpoklady vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe zákon upravuje v ust. § 8 ods.5. Oprávneným subjektom je osoba, na ktorej bola väzba vykonaná, t.j. ktorá bola vzatá do väzby na základe rozhodnutia súdu. Pre vznik zodpovednosti zákon nevyžaduje, aby rozhodnutie o vzatí do väzby bolo pre nezákonnosť zrušené. Podstatné je, či bola väzba skutočne vykonaná a či danej osobe v príčinnej súvislosti s tým vznikla škoda. Rozhodujúcim merítkom opodstatnenosti väzby je neskorší výsledok trestného konania. Základnou podmienkou pre vznik práva na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe je teda taký výsledok trestného konania, pri ktorom nedochádza k odsúdeniu dotknutého, resp. k právoplatnému vysloveniu jeho viny za skutok v súvislosti s ktorým bol vzatý do väzby. Týmto podmienkam zodpovedá zastavenie trestného stíhania, oslobodenie spod obžaloby a postúpenie veci inému orgánu. Právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má teda aj ten, kto bol oslobodený spod obžaloby.

62. V prejednávanom spore veci bolo nesporné splnenie základnej podmienky pre vznik nároku na náhradu škody - oslobodenie žalobcu spod obžaloby. V konaní neboli preukázané a ani tvrdené žiadne skutočnosti vylučujúce nárok na náhradu škody titulom nezákonného rozhodnutia o väzbe, preukazujúce, záver, o tom, že žalobca by si väzbu zavinil sám.

63. S poukazom na uvedené súd uzavrel splnenie prvej podmienky a to existencie dvoch nezákonných rozhodnutí, uznesenia o vznesení obvinenia a uznesenia o väzbe.

64. Čo sa týka druhej podmienky pre záver o zodpovednosti štátu - vznik škody, podľa ust. § 17 ods.1 zák.č.514/2003 Z. z. sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk a podľa ust. § 17 ods.2 cit. zákona aj nemajetková ujma.

65. Podľa ust. § 18 ods.1 cit. zákona, náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

66. Podľa ust. § 18 ods.3 cit. zákona, súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

67. Z ustálenej súdnej judikatúry vyplýva, že ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom, fyzická osoba vynaložila náklady na trovy obhajoby, smerujúce k odstráneniu nežiaducich právnych následkov na obvineného, štát zodpovedá za takto vzniknutú škodu a to bez ohľadu na skutočnosť, či v trestnom konaní bol obvinenému obhajca ustanovený alebo či si ho zvolil sám. Samozrejme treba vždy skúmať, či trovy obhajoby boli v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom, totiž môže vyvolať zo strany obhajoby procesné úkony smerujúce na odstránenie nežiaducich právnych dôsledkov na obvineného, ktoré by v prípade správneho rozhodnutia neboli potrebné. Takéto rozhodnutia môžu byť príčinou vzniku trov za úkony obhajoby v záujme obvineného a náklady vynaložené na ne sú v príčinnej súvislosti s nezákonnými rozhodnutiami, lebo boli týmito rozhodnutiami vyvolané. Uvedené znamená, že jednotlivé úkony vykonané obhajcom na účelnú ochranu obvineného sú podmienené úkonmi a rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní.

68. Žalobca si pôvodne v rámci náhrady škody uplatnil nárok na náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 2.790,60 EUR, žalobca pôvodne vyčíslil trovy obhajoby JUDr. Kuzmu vo výške spolu 4.176,24 EUR a trovy obhajoby JUDr. Andrey Slezákovej AK. s.r.o. vo výške 4.891,61 EUR, spolu 9.067,61 EUR.

69. Žalovaný na základe žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, uznal nárok žalobcu titulom trov obhajoby JUDr. Milana Kuzmu vo výške 3.265,49 EUR, trov obhajoby JUDr. Andrey Slezákovej vo výške 3.011,76 EUR, spolu vo výške 6.277,25 EUR. Žalobcom uplatnený nárok na náhradu trov obhajoby činí rozdiel pôvodne vyčíslených trov obhajoby a plnenia žalovaného, spolu JUDr. Kuzma a JUDr. Slezáková (9.067,61 EUR – 6.277,25 EUR) činí 2.790,36 EUR. V priebehu konania žalobca vzal späť žalobu v časti tohto nároku o žiadal, aby súd priznal žalovanému sumu 1.325,05 EUR.

70. Žalovaný namietal štyri úkony právnej služby, a to: úkony JUDr. Kuzmu 1/ návšteva v ústave pre výkon väzby zo dňa 18.12.2013, 2/ návrh na vykonanie dôkazu zo dňa 28.9.2017 a úkony JUDr. Andrey Slezákovej 3/ ústavná sťažnosť zo dňa 30.9.2013 z dôvodu, že nie je podaná v súvislosti priamo s konaním a 4/ sťažnosť proti uzneseniu o väzbe z dôvodu, že ide o duplicitnú sťažnosť.

71. Súd preskúmal rozsah vykonaných úkonov obhajoby oboznámením obsahu trestného spisu a konštatoval, že všetky sú v príčinnej súvislosti s uznesením o vznesení obvinenia, ako aj ďalšími rozhodnutiami resp. postupom orgánov činných v trestnom konaní a nepochybne boli učinené v súvislosti s odvrátením nepriaznivých dôsledkov pre žalobcu, v súlade s ust. § 41 ods.1 Trestného poriadku, podľa ktorého je obhajca povinný účelne využívať na obhajovanie záujmov obvineného všetky prostriedky a spôsoby obhajoby uvedené v zákone, najmä starať sa o to, aby boli v konaní náležite a včas objasnené skutočnosti, ktoré obvineného zbavujú viny alebo jeho vinu zmierňujú, a tým prispievať k správnemu objasneniu a rozhodnutiu veci, ako aj v súlade s ust. § 41 ods.2 Trestného poriadku, podľa ktorého je obhajca oprávnený už za prípravného konania robiť za obvineného návrhy, podávať za neho žiadosti, opravné prostriedky, nazerať do spisov a zúčastniť sa podľa ustanovení tohto zákona vyšetrovacích úkonov.

72. Žalobca vzal žalobu titulom náhrady trov obhajoby za 1. namietaný úkon - návšteva v ústave pre výkon väzby zo dňa 18.12.2013 späť v rámci čiastočného späťvzatia učineného na pojednávaní dňa 27.6.2024, preto sporným zostali už len tri namietané úkony.

73. Pokiaľ ide o návrh na vykonanie dôkazu zo dňa 28.9.2017, ak žalovaný namietal, že nejde o úkon v súlade s vyhláškou, súd poukazuje na ust. § 14 ods. 1, písm. b/ vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, v zmysle ktorého patrí odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny za písomné podanie na súd alebo iný orgán vo veci samej, pričom návrh na vykonanie dôkazu súd považuje za podanie, ktoré predpokladá citované zákonné ustanovenie. Pokiaľ ide o námietku ďalšieho úkonu, a to podanie ústavnej sťažnosti zo dňa 30.9.2013, aj tento úkon právnej služby považuje súd za účelné bránenie práv žalobcu a taktiež ho považuje za písomné podanie na súd, resp. iný orgán, nepochybne vo veci samej. Neobstojí ani

argumentácia žalovaného spočívajúca v tvrdení, že predmetné podanie nesúvisí s trestným konaním priamo, keďže z obsahu podania jednoznačne vyplýva, že išlo o podanie súvisiace s predmetným trestným konaním a bolo podané na iný orgán, ktorý predpokladá citované zákonné ustanovenie. Aj táto námietka žalovaného je teda nedôvodná. Za irelevantnú považuje aj obranu žalovaného, pokiaľ ide o úkon zo dňa 4.11.2013 – sťažnosť proti uzneseniu o väzbe, s tým, že má ísť o duplicitnú sťažnosť a neúčelnú. Aj tento úkon súd považuje za účelný, keďže žalobcovi, v tom čase ako obvinenému, nemožno odňať právo podávať sťažnosti proti uzneseniu o väzbe, a to ani duplicitne.

74. Súd ďalej konštatoval, že aj výpočet tarifnej odmeny za jednotlivé úkony právnych služieb v zmysle vyúčtovaní je v celom rozsahu v súlade s vyhláškou MS SR č.655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, v znení účinnom v čase vykonania jednotlivých úkonov právnej služby, čo žalovaný nespochybnil.

75. Pojem škody ako kategórie občianskeho práva sa chápe ako ujma, ktorá nastala (prejavuje sa) v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom, t.j. v peniazoch. Skutočnou škodou sa rozumie zmenšenie majetku poškodeného. V danom prípade bolo vykonaným dokazovaním ( vyúčtovaním odmeny za obhajobu, faktúrou dokladom o zaplatení) preukázané, že došlo k zmenšeniu majetku žalobcu a teda, k vzniku skutočnej škody v celom uplatnenom rozsahu 1.325,05 EUR.

76. Čo sa týka tretej podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu (príčinná súvislosť), bolo nesporné, že uvedená vecná škoda vznikla ako bezprostredný následok nezákonného trestného stíhania žalobcu, nebyť trestného stíhania, ku škode titulom vynaložených nákladov na trovy obhajoby by nedošlo.

77. Vzhľadom k tomu, že námietky žalovaného, čo do neúčelnosti uvedených troch úkonov právnej služby súd považoval za nedôvodné, zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi titulom trov obhajoby účelne vynaložené náklady, ktorých výška činí 1.325,05 EUR, vyplýva z vyúčtovania trov obhajoby oboch advokátov a nebola sporná ani rozporovaná.

78. Predmetom konania bol ďalej nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá vznikla v dôsledku nezákonného trestného stíhania a výkonu väzby.

79. Priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za vedenie trestného stíhania a za výkon väzby, ktoré sa právoplatne skončilo inak než odsúdením, je ústavne akceptovateľným a ústavou predpokladaným spôsobom poskytnutia satisfakcie takto stíhanej osobe.

80. Z ustálenej súdnej judikatúry nepochybne vyplýva, že trestné stíhanie fyzickej osoby, najmä pozbavenie jej osobnej slobody väzbou, predstavuje závažný zásah do osobnostných práv fyzickej osoby chránených ustanovením § 11 Obč. zákonníka. Každé trestné stíhanie predstavuje obmedzenie súhrnu osobnostných práv vymenovaných v článku 10 Listiny základných práv a slobôd a to napriek tomu, že vo všeobecnosti platí, že takéto obmedzenie je legitimované verejným záujmom na ochrane spoločnosti pred páchateľmi trestnej činnosti. Súdna judikatúra už viackrát vyslovila názor, že trestné stíhanie, ako aj výkon väzby predstavujú vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvolávajú aj ďalšie negatívne dôsledky pre osobný život a životný osud jednotlivca. Na tohto je okamihom oslobodenia spod obžaloby síce potrebné pozerať ako na nevinného, avšak samotný fakt trestného stíhania ako aj výkonu väzby, je záťažou pre každého obvineného. Trestné stíhanie tak zasahuje do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti a rovnako ako porušenie práva na osobnú slobodu garantovaného článkom 8 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je spôsobilé obmedziť či porušiť právo jednotlivca na rešpektovanie a ochranu jeho súkromného a rodinného života, dôstojnosti osobnej cti a dobrej povesti tak, ako je garantované v čl. 10 Listiny.

81. Ľudská dôstojnosť predstavuje najvyššiu hodnotu v základoch celého právneho systému i ústavného poriadku a je možné ju preto považovať za konečný účel právneho poriadku. Tým sa stáva objektívnou ústavnou kategóriou a pôsobí vo vzťahu k ostatným inak nehierarchicky usporiadaným základným právam ako hodnota nadradená a s ohľadom na to je potrebné akýkoľvek zásah či zníženie ľudskej dôstojnosti vnímať ako zásah veľmi závažný a teda, ťažko reparovateľný. Ľudská dôstojnosť je totiž hodnotou horizontálne neporovnateľnou s ostatnými ústavnými hodnotami či spoločenskými normami, je úplne nenahraditeľná iným statkom a tým menej hodnotou vyčísliteľnou v peniazoch.

82. Súdna prax, vychádzajúc z ust. § 17 ods. 3 cit. zákona, vytvorila postupne sa stabilizujúce kritériá pre určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy, ktorými sú povaha trestnej veci, dĺžka trestného stíhania a predovšetkým dopady trestného stíhania do osobnostnej sféry poškodenej osoby, ako aj okolnosti, za ktorých k nemajetkovej ujme došlo. Za pomoci týchto kritérií ustálená výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch musí súčasne zodpovedať všeobecne zdieľanej predstave spravodlivosti a slušnosti (obdobne rozsudok veľkého senátu Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 z 27. júna 2012). Inak povedané, určenie výšky nemajetkovej ujmy má byť vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu v súlade s požiadavkou spravodlivosti.

83. Súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že zo samotnej povahy nemajetkovej ujmy, ktorá je daná vnútornými prežitkami človeka plynie, že vznik nemajetkovej ujmy je len ťažko preukázateľný. Spravidla sa preto vyvodí vtedy, ak by akákoľvek osoba v rovnakom postavení mohla výkon verejnej moci (alebo jeho absenciu) a jeho následky vnímať úporne. Vznik nemajetkovej ujmy spravidla nie je možné preukazovať, pretože ide o stav mysle poškodenej osoby. V konaní sa teda obvykle iba zisťuje, či sú dané objektívne dôvody na to, aby sa konkrétna osoba mohla cítiť poškodenou. Inými slovami, treba zvážiť, či vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu by sa aj iná osoba v obdobnom postavení mohla cítiť dotknutou v zložkách tvoriacich vo svojom súhrne nemajetkovú sféru jednotlivca.

84. V nadväznosti na vyššie uvedené súd pri rozhodovaní o výške náhrady za nemajetkovú ujmu prihliadol na viaceré vyššie spomínané kritériá a okolnosti. Medzi objektívne okolnosti, pre ktoré sa nielen žalobca, ale aj iná osoba v obdobnom postavení mohla cítiť dotknutá, patrí v danom prípade povaha trestnej veci (obzvlášť závažný zločin lúpeže, pri ktorej žalobcovi hrozila zvýšená trestná sadzba - trest odňatia slobody v rozpätí od 25 rokov až doživotie, ďalej výkon väzby v predmetnej veci v trvaní takmer 13 mesiacov, ako aj samotná dĺžka celého trestného stíhania viac ako 6 a pol roka).

85. Čo sa týka závažnosti vzniknutej ujmy a okolností, za ktorých k nej došlo, súd osobitne zdôrazňuje skutočnosť, že v rámci daného trestného stíhania došlo k pozbaveniu osobnej slobody žalobcu väzbou. Uvedená skutočnosť podľa názoru súdu, práve z hľadiska dopadu na jeho psychický stav, nie je zanedbateľná. Žalobca dovtedy vo výkone väzby alebo trestu odňatia slobody nebol. Pozbavenie osobnej slobody nepochybne predstavuje vážny vplyv na psychické aj fyzické zdravie každého človeka.

86. Súd preto nepochyboval o tom, že tvrdenia žalobcu, týkajúce sa dopadu trestného stíhania a výkonu väzby do jeho osobnostnej sféry v spojitosti s týmito objektívnymi okolnosťami, konkrétne na jeho pracovný ako aj súkromný život (narušenie vzťahov s blízkymi, rodinou, priateľmi, znášanie negatívnych reakcií z blízkeho i vzdialenejšieho okruhu známych a formou ohovárania, vyhýbania sa) sú vierohodné.

87. Žalobca vo svojej výpovedi uviedol, že naňho negatívne vplývala hrozba trestu odňatia slobody vo výške 25 rokov až doživotie. Súd mal za preukázaný negatívny vplyv trestného stíhania a väzby na partnerský život žalobcu s priateľkou, s ktorou plánovali spolu budúcnosť a spoločnú rodinu, pričom vzhľadom na hrozbu výkonu trestu odňatia slobody sa rozhodli nemať spoločné dieťa, pričom samotná priateľka potvrdila, že mať spoločné dieťa bolo po ukončení trestného stíhania vzhľadom na vek už neskoro. Žalobca nemá žiadne biologické deti a aj z výpovede svedka, kamaráta žalobcu, vyplýva, že téma detí je pre žalobcu stále citlivá. Napriek skutočnosti, že partnerka s ním v partnerskom vzťahu zotrvala, trestné stíhanie žalobcu malo nepochybne negatívny vplyv na ich vzájomný spoločný vzťah, ako aj na vzťah žalobcu s partnerkiným maloletým synom, o ktorého sa stará ako otec. Trestné stíhanie negatívne zasiahlo aj do spoločenského života žalobcu. Z výpovede žalobcu a z výpovede svedkov bolo preukázané, že žalobca bol vyčlenený z kruhu známych, a to najmä v hokejových kruhoch, v ktorých mal veľa priateľov a známych, keďže šestnásť rokov hral hokej a aj po ukončení aktívnej kariéry sa venoval športovým aktivitám so svojimi priateľmi, pričom bol okruhom týchto osôb považovaný za kriminálnika a vyčlenený z tejto komunity. Z dôvodu trestného stíhania žalobcu prestal hrať hokej aj priateľkin syn, keďže deti sa mu smiali, že mám otca vo väzbe, že je kriminálnik. V dôsledku trestného stíhania žalobca obmedzil stretávanie sa s priateľmi, blízkymi. Ak pred začatím trestného stíhania žil čulým spoločenským, kultúrnym, športovým životom, v dôsledku trestného stíhania trávi väčšinu času žalobca sám so svojou priateľkou, jej synom, bratom žalobcu a kamarátom I. J. s jeho priateľkou. V dôsledku trestného stíhania došlo aj k zhoršeniu vzťahu žalobcu s otcom, ktorý zostal naštrbený do súčasnosti.

Trestné stíhanie žalobcu malo nepochybne vplyv aj na jeho pracovný život, ako živnostník mal dve prevádzky záložne, z ktorých jedna musela byť počas výkonu väzby žalobcu zatvorená a druhú zatvoril

následne, keďže prevádzka bola neudržateľná z dôvodu vyhrážok klientov, ktorých veci boli zaistené orgánmi činnými v trestnom konaní a títo obviňovali žalobcu, že im zverené veci odcudzil.

88. Súd má za to, že vyššie uvedené následky sú v príčinnej súvislosti s oboma titulmi - nezákonným trestným stíhaním i nezákonnou väzbou. Vzťah medzi príčinou (rozhodnutím o vznesení obvinenia a rozhodnutím väzbe) a následkami, je jednoznačne priamy a bezprostredný; nebyť týchto rozhodnutí, tieto následky by nenastali.

89. Rozhodnutie o väzbe a o vznesení obvinenia boli vydané za účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012, vychádzajúc z prechodného ust. § 27 ods. 1 citovaného zákona, súd po právnej stránke predmetnú vec posúdil podľa tohto zákona.

90. Zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v ust. § 17 ods. 2, v znení účinnom do 31.12.2012, priznáva poškodeným, ktorým vznikla ujma nezákonným rozhodnutím, príp. rozhodnutím o väzbe, právo na úhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za súčasného splnenia dvoch podmienok, a to, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu a jednak že nie je možné túto vzniknutú ujmu uspokojiť inak, čo môže byť napr. formou verejného ospravedlnenia, uverejnením rozsudku, znením jeho odôvodnenia a pod. Vznik objektívnej zodpovednosti štátu za nemajetkovú ujmu spôsobenú pri výkone verejnej moci tiež predpokladá existenciu príčinnej súvislosti medzi vydaním nezákonného rozhodnutia a vznikom nemajetkovej ujmy. Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej, než majetkovej sféry poškodeného a môže tak predstavovať rôzne negatívne následky do osobnostnej integrity poškodeného vplývajúce na jeho česť, vážnosť, povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a pod.

91. Výšku konkrétnej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy nie je možné exaktne matematicky stanoviť, nie je možné ani mechanicky (automaticky) prevziať peňažné sumy priznávané rozhodnutiami súdov ako odškodnenie nemajetkovej ujmy v iných prípadoch, nakoľko nejde o paušálne peňažné sumy. Výšku náhrady nemajetkovej ujmy totiž stanovuje súd v každom jednotlivom prípade na základe voľnej úvahy a je tak výsledkom individuálneho posúdenia všetkých konkrétnych okolností každého jednotlivého prípadu s tým, že konečná výška musí vychádzať zo zásady primeranosti, zodpovedať všeobecnej predstave spravodlivosti a slušnosti a požiadavke rozumného usporiadania vzťahov medzi stranami. Vždy je potrebné mať na zreteli prvoradú satisfakčnú funkciu priznávanej peňažnej čiastky, ktorou je zabezpečiť primerané zmiernenie a vyváženie vzniknutej nemajetkovej ujmy, v opačnom prípade by neprimeraná výška odškodnenia vo svojich dôsledkoch viedla k bezdôvodnému obohacovaniu. Z hľadiska primeranosti výšky náhrady nemajetkovej ujmy môže byť smerodajným vodítkom aj rozhodnutie súdu v inej skutkovo porovnateľnej veci, nakoľko výška priznaného peňažného zadosťučinenia v obdobných prípadoch by sa nemala výrazne odlišovať. Peňažná náhrada tak musí byť výsledkom aplikácie zodpovedajúcej právnej úpravy na konkrétny skutkový stav zistený v každom individuálnom prípade vykonaným dokazovaním. Výška priznanej náhrady tak musí byť objektivizovaná výsledkami vykonaného dokazovania a v odôvodnení rozhodnutia racionálne vysvetlená so zreteľom na použitú právnu úpravu.

92. Kritériá, na ktoré súd prihliadal pri určení výšky peňažnej náhrady, sú ustanovené v § 17 ods. 3 cit. zákona. Ide o normu s relatívne neurčitou hypotézou, ktorá vyžaduje, aby súd s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu sám vymedzil okolnosti významné pre určenie výšky náhrady. Súd tak prihliada najmä na dopad nezákonného rozhodnutia do osobnostnej sféry poškodeného, nepriaznivosť jeho vplyvu na povesť poškodeného, jeho doterajší spôsob života a podobne. Výpočet je demonštratívny a nevylučuje, aby sa prihliadlo aj na iné okolnosti, pokiaľ budú považované za porovnateľne závažné. Je potrebné brať do úvahy aj závažnosť sporu pre účastníka samotného, či išlo o záležitosti osobného stavu alebo rodinnoprávne, prípadne pracovnoprávne. Nemajetková ujma má byť určitou náhradou za protiprávny stav, ktorý spôsobil nenapraviteľnú ujmu v nemajetkovej sfére dotknutej osoby - žalobcu. Je podstatné, v akom rozsahu bola znížená česť, dôstojnosť a postavenie fyzickej osobe práve v súvislosti s vedením trestného stíhania.

93. Ust. § 17 ods. 4 citovaného zákona v znení účinnom do 31.12.2012 upravuje minimálnu výšku nemajetkovej ujmy pri väzbe, a to najmenej vo výške jednej tridsatiny priemernej nominálnej mesačnej

mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok, za každý, aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody. Výška nemajetkovej ujmy v dôsledku nezákonného rozhodnutia nie je limitovaná.

94. V prejednávanej veci činila minimálna nominálnej mesačná mzda zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok, t.j. za rok 2011 sumu 786,- EUR, za jeden deň 26,2 EUR spolu za 387 dní väzby žalobcu 10.139,40 EUR.

95. Pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy súd neaplikoval ust. § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v čase rozhodovania súdu. V prejednávanom spore súd použil citované ustanovenie § 17 ods. 2, 3 a čo do náhrady za väzbu aj § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom ku dňu vydania nezákonných rozhodnutí, t.j. ku dňu 20. a 21.11.2012. V súčasnej dobe platný zákon č. 514/2003 Z. z. obmedzuje výšku náhrady nemajetkovej ujmy, tak, že nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi, avšak v čase zásahu do osobnostných práv žalobcu horná hranica náhrady nemajetkovej ujmy nebola limitovaná, ale bola ponechaná na úvahe súdu.

96. Úvaha súdu o určení výšky nemajetkovej ujmy súdu však nie je neobmedzená, musí mať vždy podklad v zistení skutočností, ktoré by umožnili určité kvantitatívne posúdenie základných súvislostí. Aj keď súd nebol viazaný ustanovením § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 1.1.2013, pri priznaní nemajetkovej ujmy, vzhľadom na toho času ustálenú súdnu prax, bolo naviac potrebné prihliadať aj na výšku odškodnenia poskytovanú na základe iných hmotnoprávnych predpisov. Určenie výšky nemajetkovej ujmy má byť vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu v súlade s požiadavkou spravodlivosti. Úvaha však nemôže byť svojvoľná a nepreskúmateľná. Súd musí mať preukázanú najmä skutočnosť, pre ktorú dospel k záveru, že zadosťučinenie súd musí mať preukázanú najmä skutočnosť, pre ktorú dospel k záveru, že zadosťučinenie podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. nie je postačujúce, predovšetkým z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých žalobcovi vzhľadom na jeho postavenie v rodine, v spoločnosti a podobne (uznesenie NS SR z 12.12.2012 sp, zn. 7Cdo/145/2011). Výška nemajetkovej ujmy by mala korešpondovať so životnou úrovňou obyvateľstva ako aj s čiastkami, ktoré sú v tom ktorom štáte vyplácané ako odškodnenie z titulu rôznej ujmy (názor vyslovený Európskym súdom pre ľudské práva). Ohľadom výšky nemajetkovej ujmy, súd považuje za potrebné uviesť, že i keď toto zadosťučinenie v peniazoch je predmetom úvahy súdu, táto úvaha sa musí opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská. Nemožno priznávať neprimerané či dokonca premrštené sumy, ktoré by v konečnom dôsledku viedli k bezdôvodnému obohacovaniu a ktoré by sa v porovnaní „odškodnenia“ zásahu do práva na ochranu osobnosti s „odškodňovaním“ zásahov do iných základných práv zaručených Ústavou Slovenskej republiky mohli niektoré ujmy na iných základných právach, napríklad ujmy na zdraví či dokonca na živote, bagatelizovať (rozhodnutie NS SR z 27.4.2006 sp. zn. 4Cdo 171/2005). Najvyšší súd SR v uznesení z 24.7.2018 sp. zn. 3Cdo 19/2018 dospel k záveru, že všeobecný súd je povinný určiť primeranú výšku náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím po zohľadnení iných právnych predpisov slovenského právneho poriadku upravujúcich odškodnenie, ako aj judikatúry ústavného súdu a ESĽP. Určenie maximálnej hranice náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím v zmysle zákona č. 412/2012 Z. z. tak, aby priznaná náhrada nebola vyššia ako náhrada za ujmu, ktorú utrpeli obete trestných činov, je pokračovaním v už nastolenom trende legislatívnych úprav pod vplyvom rozhodnutí ESĽP.

97. Podľa názoru ESĽP náhrada nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch musí byť rozumne primeraná utrpenej ujme na povesti (uznesenie NS SR zo dňa 30.9.2013, sp. zn. 6MCdo/15/2012). Nemajetková ujma žalobcu totiž nie je väčšia v porovnaní so smrteľným následkom trestného činu, resp. morálnou škodou spôsobenou trestným činom znásilnenia sexuálneho násilia alebo sexuálneho zneužívania. V rámci voľnej úvahy bude povinnosťou okresného súdu posudzovať primeranosť nemajetkovej ujmy za väzbu a za trestné stíhanie aj v kontexte s ďalšími právnymi predpismi, upravujúcimi obdobnú problematiku, kde výška odškodnenia vyplýva priamo zo zákona (zák. 215/2006 Z. z.), ale aj v kontexte s rozhodnutiami Európskeho súdu pre ľudské práva (N. O. B. v. Fínsko, P. v. Slovenská republika, Q. v. Slovenská republika, B. v. Slovenská republika, A. v. Slovenská republika, E. v. Slovenská republika a pod.), Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR (uznesenie NS SR sp. zn. 6MCdo/15/2012 z 30.9.2013).

98. Pri odškodňovaní ujmy vzniknutej väzbou u žalobcu súd vychádzal z faktu, že väzba má vždy za následok zásah do ústavou garantovaného práva osobnej slobody, slobody pohybu a pohybu, práva na súkromie, preto žalobca utrpel nemajetkovú ujmu už samotným výkonom väzby. Väzba mala za následok zamedzenie styku s vonkajším prostredím, vytrhnutie z osobného, pracovného života, náhle, násilné pretrhnutie všetkých ostatných väzieb žalobcu s blízkymi osobami. V konaní bolo preukázané, že u žalobcu v dôsledku výkonu väzby došlo k zníženiu jeho postavenia, spočívajúceho v pochybnostiach širokej verejnosti, ako aj blízkych o jeho čestnosti, neúplatnosti, keďže uverili v údajné spoločenské správanie žalobcu. V dôsledku väzby došlo k prerušeniu s blízkymi priateľmi, a k izolácii od priateľov, ktorí nemali záujem sa naďalej so žalobcom stretávať. Väzba teda jednoznačne negatívne ovplyvnila osobný, pracovný, spoločenský život žalobcu, ako aj jeho osobnosť.

99. Súd dospel k záveru, že boli splnené podmienky na náhradu nemajetkovej ujmy. Vyhodnotením vykonaného dokazovania mal súd za to, že v dôsledku trestného stíhania žalobcu a výkonu väzby došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu na ochranu jeho súkromného, rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti v takej intenzite, že uvedené následky aj s poukazom na dĺžku nezavinenej väzby 13 mesiacov a dĺžku nezákonného trestného stíhania viac ako 6 a pol roka, je možné odstrániť iba priznaním zadosťučinenia vo forme finančnej náhrady.

100. Nemajetkovú ujmu, ktorú žalobca utrpel, nie je možné odstrániť inak, ako priznaním zadosťučinenia vo forme finančnej náhrady; žalobcovi doposiaľ nikto neposkytol ani len morálne zadosťučinenie vo forme ospravedlnenia sa.

101. Súd má za to, že v demokratickom a právnom štáte je neprípustné, aby nebolo priznané odškodnenie nemajetkovej ujmy osobe, voči ktorej sa viedlo trestné stíhanie, v rámci ktorého došlo výkonom väzby k pozbaveniu jej osobnej slobody, takáto osoba bola vystavená procesným úkonom zo strany orgánov činných v trestnom konaní ako osoba podozrivá, obvinená a následne obžalovaná z trestného činu, ako aj stresu, úzkosti, frustrácii a neistote, ak sa trestné stíhanie sa skončilo oslobodzujúcim rozsudkom z dôvodu, že dotknutá osoba skutok nespáchala.

102. Pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy súd prihliadol aj na rozhodnutia súdov v obdobných prípadoch za 13 mesiacov nezavinenej väzby, na následky citované v odôvodnení tohto rozsudku, na ktoré súd poukazuje, na zákonné kritériá podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. s tým, že táto nepochybne odzrkadľuje aj najnovší vývoj súčasnej judikatúry s poukazom na maximálnu výšku náhrady, ktorá v súčasnosti nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

103. Zhrnúc uvedené kritériá, zohľadniac v súlade s ust. § 13 zákona č. 274/2017 Z. z. stanovenú maximálnu výšku odškodnenia, päťdesiatnásobok sumy mesačnej minimálnej mzdy platnej na obdobie kalendárneho roka, v ktorom došlo k spáchaniu trestného činu, čo činí 16350, súd ustálil výšku priznanej nemajetkovej ujmy za nezákonné rozhodnutie o vznesení obvinenia na 5.000,- EUR za 64 mesiacov nezákonného stíhania (mesačne 78,- EUR, denne 2,60 EUR).

104. Pokiaľ ide o výšku priznanej nemajetkovej ujmy za väzbu, keďže minimálna výška odškodnenia u žalobcu činí 10139,40 EUR, po posúdení okolností prejednávanej veci, zohľadniac vyššie uvedené kritériá, súd ustálil náhradu vo výške 12.000,- EUR.

105. Takto ustálená výška odškodnenia je dôvodná, primeraná a predstavuje optimálne a účinné vyváženie a zmiernenie nepriaznivého následku neoprávneného zásahu do práv žalobcu, neporušuje princíp primeranosti, zohľadňuje osobitosť daného prípadu, nevytvára priestor na obohatenie sa žalobcu, ale znamená pre neho spravodlivé zadosťučinenie vzhľadom na intenzitu ujmy, danej dĺžkou trvania zásahu v oblasti pracovnej i súkromnej, s prihliadnutím na osobu žalobcu, jeho doterajší život a okolnosti, za ktorých k nej došlo.

106. S poukazom na vyššie uvedené súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná v časti, čo do zaplatenia sumy 1.325,05 EUR titulom trov obhajoby, titulom nemajetkovej ujmy vo výške 12.000,- EUR v dôsledku väzby a vo výške 5.000,- EUR v dôsledku nezákonného vznesenia obvinenia, preto v súlade so zisteným skutkovým stavom a citovanými zákonnými ustanoveniami zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu v tejto výške a v prevyšujúcej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol.

107. Pokiaľ ide o paričnú lehotu, t.j. lehotu na plnenie, súd vyhovel návrhu žalovaného, aby bol zaviazaný na zaplatenie peňažného plnenia v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

108. Podľa ust. § 232 ods.2 CSP, ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak.

109. Podľa ust. § 232 ods.3 CSP, lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

110. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak. Lehota na plnenie je tri dni, pričom plynie od právoplatnosti rozsudku. Lehota na plnenie (tzv. paričná lehota) môže byť rozhodnutím súdu predĺžená, ak to odôvodňujú konkrétne okolnosti prípadu.

111. V prejednávanej veci súd vyhodnotil okolnosti, uvedené žalovaným, spočívajúce jednak v časovej náročnosti administratívnych úkonov, spojených s úhradou úhrady (finančná kontrola, predpísaný schvaľovací proces) a jednak vo výške priznaného plnenia, prihliadnuc na navrhnutý primeraný rozsah predĺženia lehoty na plnenie, za akceptovateľné a žalovaného zaviazal zaplatiť peňažné plnenie v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

112. Vzhľadom k tomu, že žalobca vzal v čiastočne žalobu späť po začatí pojednávania, súd v späťvzatej časti podľa ust. § 144, § 145 ods. 2 a ust. § 146 ods. 1 CSP konanie za súhlasu žalovaného zastavil.

113. Podľa čl. 4 Civilného sporového poriadku, ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona, právna vec sa posúdi podľa ustanovenia tohto alebo iného zákona, ktoré upravuje právnu vec čo do obsahu a účelu najbližšiu posudzovanej právnej veci. ak takého ustanovenia niet, súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon, tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej náuky a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít.

114. Podľa ust. § 262 ods.1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

115. Podľa ust. § 255 ods.1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

116. Podľa ust. § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

117. Podľa ust. § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

118. O nároku na náhradu trov súd rozhodol podľa zásady úspechu v konaní v zmysle ust. § 255 ods.1 a 2 CSP.

119. Žalobca sa domáhal zaplatenia náhrady majetkovej ujmy vo výške 2.790,60 EUR, v priebehu konania vzal žalobu v časti prevyšujúcej sumu 1.325,05 EUR spať, úspešný bol čo do zaplatenia sumy 1.325,05 EUR t.j. v rozsahu 47 %, pričom zavinil zastavenie konania v rozsahu 53 %.

120. Žalobca mal teda čo do nároku o náhradu majetkovej ujmy úspech v menšom rozsahu ako bol rozsah ním zavineného zastavenia konania o 6 % (53 % - 47 %), preto súd priznal žalovanému náhradu trov konania, čo do nároku na zaplatenia náhrady majetkovej ujmy voči žalobcovi v rozsahu 6 %.

121. Pokiaľ ide o nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, aj keď žalobca nebol čo do tohto nároku plne úspešný, súd priznal žalobcovi plnú náhradu trov konania.

122. Civilný sporový poriadok neobsahuje zákonné ustanovenie, ktoré by bolo obdobou pôvodného ust. § 142 ods. 3 O.s.p., ktoré by výslovne upravovalo spôsob rozhodovania o náhrade trov konania v situácii, keď rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu. Podľa súčasnej právnej úpravy je na prvom mieste zásada úspechu a v prípadoch, keď mala strana sporu vo veci úspech iba čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v § 255 ods. 2 CSP (pomer úspechu).

123. Súd je však toho názoru, že zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania v takýchto prípadoch treba rozlíšiť, čo je základné a čo je sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, t.j. že právny základ nároku na náhradu škody alebo náhradu nemajetkovej ujmy je dôvodný. Výška nároku je potom druhotná a nadväzujúca.

124. Požiadavka na spravodlivé rozhodnutie súdu v zmysle čl. 2 ods. 1 CSP i v časti trov konania si podľa názoru odvolacieho súdu vyžaduje, aby súd v takomto type sporov aj naďalej (od účinnosti CSP, t.j. od 1.7.2016) prihliadal na skutočnosť, že výška priznaného plnenia nezávisela od žalobcu, ale od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. Samotný úspech strany v konaní nie je možné hodnotiť mechanicky, len porovnaním toho, akú sumu si žalobca uplatnil podanou žalobou a aká suma mu bola v konečnom rozhodnutí priznaná. Hodnotenie úspechu v konaní by malo byť prísne individuálne, s prihliadnutím na konkrétnu právnu úpravu vzťahujúcu sa k samotnému uplatnenému nároku, ako aj na všetky relevantné okolnosti prípadu. Pri mechanickom prístupe k hodnoteniu úspechu v konaní by veľmi jednoducho mohlo dôjsť k porušeniu základného princípu, na ktorom je civilné sporové konanie postavené. Preto je potrebné vykladať ust. § 255 ods. 1 CSP práve v súlade so základnými princípmi civilného sporového konania. Pre absenciu výslovnej právnej úpravy v novom procesnom poriadku je uvedený postup možný v zmysle článku 4 ods. 2 CSP, keď neodporuje princípom, na ktorých je Civilný sporový poriadok založený.

125. V predmetnej veci je nepochybné, že žaloba je čo do právneho základu uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy titulom oboch nezákonných rozhodnutí, opodstatnená. Žalovaný nepochybne je subjektom, ktorý je povinný nahradiť žalobcovi škodu, ktorá mu vznikla v príčinnej súvislosti s nezákonným stíhaním a výkonom väzby. Za tohto stavu je nutné konštatovať, že žalobca bol v konaní úspešný, pretože sa účinne domohol ochrany svojich práv.

126. Zhrnúc vyššie uvedené súd uzatvára, že spravodlivému usporiadaniu vecí zodpovedá rozhodnutie, ktorým bude žalobcovi priznaný nárok na náhradu trov, čo do nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v plnom rozsahu, pričom konkrétna výška náhrady trov konania sa v odvíja od súdom priznanej sumy, nie od sumy uplatnenej žalobou.

127. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods.2 CSP).

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku m o ž n o podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Mestský súd Košice v dvoch písomných vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné

podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,  c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa tohto zákona, ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie. § 38 exekučného poriadku.